

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Den 24. juni 2009

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail vfm@vfm.dk

RLL/ J.nr. 2009-4781

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 25. maj 2009 følger hermed indenrigs- og socialministerens endelige svar på spørgsmål nr. 369 (SOU Alm. del), stillet af Martin Henriksen (DF).

Spørgsmål nr. 369:

”Hvad er ministerens holdning til at forbedre børns mulighed for at forblive i egen familie i slægtsanbringelse, f.eks. hos bedsteforældrene, når forældrene ikke længere kan varetage børnenes tarv, herunder bedes ministeren redegøre for eventuelle tidligere initiativer på området samt komme med et bud på argumenterne for og imod at forbedre børns mulighed for at forblive i egen familie, når forældrene ikke længere kan varetage børnenes tarv, samt redegøre for om kommunerne i hvert tilfælde undersøger muligheden for at forblive i egen familie?”

Svar:

Det er for mig helt grundlæggende, at samfundets støtte til udsatte børn og unge gives sammenhængende med fokus på det enkeltes barns behov og ressourcer.

Kontinuitet og nærhed er afgørende vigtigt for børns trivsel og for evnen til at knytte følelsesmæssige bånd og opbygge tillidsrelationer. I det perspektiv kan muligheden for at anbringe et barn eller en ung inden for familien være et vigtigt alternativ til andre former for foranstaltninger. Derfor er jeg positiv overfor muligheden for slægtsanbringelser.

Internationalt er der forskningsmæssigt belæg for at sige, at børn i slægtspleje klarer sig bedre i forhold til børn i traditionel familiepleje på en række områder, herunder færre adfærdsproblemer, en større trivsel samt en højere kontinuitet i anbringelsen. (The Campbell Collaboration, januar 2009).

En slægtsanbringelse kan naturligvis også være både problem- og dilemmafyldt for barnet og familien, hvorfor det under alle omstændigheder er vigtigt,

at valget af anbringelsessted sker ud fra en udredning, efter servicelovens § 50, med en konkret vurdering af, hvorvidt der i barnets eller den unges netværk er personer, der har ressourcer til at imødekomme barnets behov. Kommunen har pligt til at gennemføre en § 50 – undersøgelse i alle de sager, hvor en anbringelse kan komme på tale, for derigennem at få et godt grundlag for valg af indsats.

I forhold til eventuelle tidligere tiltag på området vil jeg først og fremmest henvise til anbringelsesreformen, der har som et mål i højere grad at udnytte ressourcer i familien. Reformen, der trådte i kraft i 2006, rummer en række bestemmelser om inddragelse af familien og de nære relationer.

Et andet tiltag handler ligeledes om at inddrage familien og netværk i de ofte konfliktfyldte og svære socialsager, når et barn skal anbringes udenfor hjemmet. Kampagnen www.inddrag.nu under Servicestyrelsen er støttet af satspuljepartierne og tilbyder kommunerne både konsulentstøtte, viden og inspiration til, hvordan man mere systematisk kan bruge en række metoder til at inddrage børn og unges netværk.

Jeg kan endvidere oplyse, at Det Nationale Forskningscenter for Velfærd, SFI, som en del af evalueringen af anbringelsesreformen arbejder på en rapport om slægtspleje, der bl.a. skal belyse kendetegn, forskelle og ligheder i forhold til traditionelle anbringelser i plejefamilier. Rapporten forventes offentliggjort til oktober 2009.

Karen Ellemann

/ Nina Eg Hansen